

Jo sóc muntanya

Un relat de: [Perkins](#)

Cada matí deixo sortir el sol. Jo sóc qui li dona força, jo sóc qui li permet il·luminar la vall frondosa i verda, la meva faldilla que, unes hores al dia es queda a mercè dels raigs de l'astre rei. Doncs jo sóc muntanya. Els meus colls són els primers en ésser traspassats per feixos de calor i de llum, les meves carenes són les primeres en col·lidir contra el vent de l'Atlàntic, són les primeres a suportar els núvols de cotó i de llana que tenyeixen el paisatge de moll i fan brostar la terra cada primavera, els núvols que em pinten de blanc i m'endureixen i em transformen amb la seva aigua i el seu gel. Jo estic més a prop de les estrelles que ningú. Jo les puc arribar a tocar. La nit em permet veure-les, em permet viure-les, parlar amb elles, tenir-hi converses. La lluna. Ha arribat, tot suplantant els raigs d'escalfor que tant bé m'havien acompanyat tot el dia. Clars de lluna a les valls, obscuritat a les crestes i llibertat al cim. Així sóc jo, impassible i alhora canviant, mudant els meus dos vestits, una vegada cada sis mesos. El meu vestit blanc que, combinat amb el marró dels arbres caducs, desproveïts del seu mantell verd, em fan imponent i inexpugnable. El meu vestit àrid, tacat de blau de llac i d'estampes de rierols i afluent, desemboquen en el verd primaveral dels arbres altius del meu capvespre, faldilla viva i mitges de blau. Resguardo de molts mals a moltes criatures. El meu vestit verd dona llar a éssers, per mi insignificants i petits, que corretegen esperitats, tot buscant els primers regalims d'aigua del desglaç o bé els primers fruits que la meua carn fèrtil pot donar. Les marmotes em tenen moltíssima estima. Els meus racons són idíl·lics per a elles, i saben amagar-se quan els núvols els arriba la tranquil·la hora de tenyir-me de blanc. Els isards s'amaguen dels excursionistes en llocs estratègics. Des d'allà, els observen impassibles, i com jo, llencen un sospir d'incomprensió. Els isards i jo mai no hem entès què mou un excursionista a trepitjar-me amb tant d'afany. Volen veure'm? Què volen de mi? Em pregunto sovint. Construeixen petits refugis de maó i pissarra al meu voltant, i per torns els van habitant, sobretot durant les èpoques on el meu mantell reflectant es fon i em despullo de tot vestigi d'inexpugnabilitat. Em fan pessigolles amb les seves botes, tracen camins que confonen isards i vaques, s'acosten a l'aigua, es capbussen, en beuen, dinen a la vora del llac, els envasos se'ls emporta el vent i el sol no se'ls menja, encara hi són quan uns altres venen a dipositar-hi més envasos. Després, tornen a ciutat amb els seus cotxes, aparcats als meus peus. Em desgasten poc a poc, però no tots són així. N'hi ha d'intrèpids que, carregats amb motxilles titàniques, s'atreveixen a posar els peus al cim. Aquests no embruten, aquests no es paren, aquests no miren. Només pugen i pugen, per on poden però també per on volen, m'assalten l'esquena, els pits, la cintura, les cames, el coll i el cap. Gaudeixen tocant-me, i jo gaudeixo quan em toquen, quan els sento cada cop més amunt, fins a dalt de tot. Després baixen, per no tornar mai més. No deixen cap record. Se'ls emporta el vent.

Jo sóc muntanya, i juntament amb les meves veïnes teixim la frontera natural entre la Península i el continent. Jo sóc muntanya, faig el que vull amb els meus visitants: allotjo animals i deixo brostar plantes, observo atenta excursionistes, i, sovint, imprevisiblement, els faig passar per algun tràngol, només per divertir-me.

Jo sóc muntanya, jo sóc vall, jo sóc aigua, neu i gel. Jo sóc roca, sóc arbres, sóc pantà, sóc vila i sóc casa, sóc teulada, sóc frontera, sóc terra, sóc accident, sóc Pirineu, far del sud des d'on s'observa Catalunya i França, des d'on es vigila la terra i indret on emana la puresa.

Jo sóc delicada. Sóc escultura per a molts i problema per a molts d'altres. Però no sóc deixalleria. No m'hi convertiu.